

200707143/1.

Datum uitspraak: 14 november 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 06/27760 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Dordrecht, van 11 september 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 2 juli 2004 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 11 mei 2006 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 11 september 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Dordrecht, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 9 oktober 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.B.M.J. van der Beek-Gillesen, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M. van Hulst, ambtenaar van Staat.

w.g. Van der Beek-Gillesen
Lid van de enkelvoudige kamer

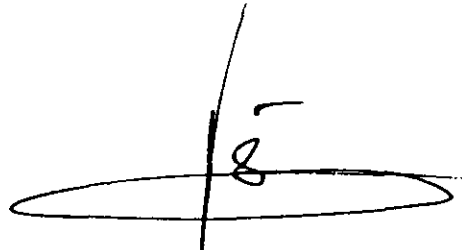
w.g. Van Hulst
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 14 november 2007

402.

Verzonden: 14 november 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Dordrecht
Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer

procedurenummer: AWB 06/27760

uitspraak van de enkelvoudige kamer

inzake

wonende te eiser,
gemachtigde: mr. M. Huisman, advocaat te Rotterdam,

tegen

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, thans de Staatssecretaris van
Justitie, verweerder,
gemachtigde: mr. J.P. van Bos, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst.

1. Ontstaan en loop van het geding

Verweerder heeft bij besluit van 2 juli 2004 afwijzend beslist op de aanvraag van eiser tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd met als onder de beperking 'medische behandeling'.

Tegen dit besluit heeft eiser bij brief van 14 juli 2004 bezwaar gemaakt bij verweerder.

Bij besluit van 11 mei 2006 heeft verweerder het bezwaar van eiser ongegrond verklaard.

Tegen dit besluit heeft eiser bij faxbericht van 6 juni 2006 beroep ingesteld.

De zaak is op 24 mei 2007 ter zitting van een enkelvoudige kamer behandeld.

Eiser is ter zitting verschenen bij gemachtigde.

Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 14, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) is Onze Minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd – voor zover van belang – af te wijzen.

Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 juncto artikel 3.71, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000) wordt een aanvraag tot het

verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 afgewezen indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd.

Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv, indien het betreft de vreemdeling voor wie het gelet op dienst gezondheidstoestand niet verantwoord is om te reizen.

In artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 is bepaald dat Onze Minister het eerste lid van dit artikel buiten toepassing kan laten voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard (de hardheidsclausule).

Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de hardheidsclausule van artikel 3:71, vierde lid, van het Vb 2000 (TK 1999-2000, nr. 7, p. 108-109) blijkt dat de in dit artikel neergelegde bevoegdheid van de minister bedoeld is als discretionair van aard en beperkt van omvang. Gevallen, waartrent is voorzien dat het mvv-vereiste niet zal worden tegengeworpen, zijn bij of krachtens artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 van dat vereiste uitgesloten, zodat toepassing van de hardheidsclausule beperkt kan blijven tot zeer uitzonderlijke gevallen die door wet- en regelgever niet zijn voorzien. Voorts wordt volgens de passage een beroep op de hardheidsclausule slechts in zeer uitzonderlijke gevallen gehonoreerd.

Volgens paragraaf B1/1.2.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000), zoals van toepassing ten tijde van het bestreden besluit, wordt voor de toepassing van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 onderzocht of de desbetreffende vreemdeling in staat is naar zijn land van herkomst te reizen en in staat kan worden geacht daar de behandeling van een door hem in te dienen mvv-aanvraag af te wachten.

Volgens paragraaf B1/2.2.1 van de Vc 2000, zoals van toepassing ten tijde van het bestreden besluit, is in ieder geval geen sprake van een zeer uitzonderlijk geval dat tot toepassing van de hardheidsclausule aanleiding geeft, indien de desbetreffende vreemdeling stelt dat noodzakelijk, medische behandeling aan terugkeer, teneinde een mvv te verkrijgen, naar het land van herkomst in de weg staat, maar niet heeft aangevoerd dat sprake is van een medische noodsituatie. Volgens paragraaf B8/3.3 van de Vc 2000, zoals van toepassing ten tijde van het bestreden besluit, wordt de hardheidsclausule toegepast, indien wordt voldaan aan de vereisten voor het verlenen van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking "vanwege medische noodsituatie". Bij de beoordeling van zodanige vergunningaanvraag wordt volgens paragraaf B8/4 van de Vc 2000 de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in het herkomst land niet betrokken.

2.2. Het bestreden besluit behelst de handhaving van de afwijzing van de aanvraag om een verblijfsvergunning regulier onder de beperking van het ondergaan van een medische behandeling omdat eiser niet in het bezit is van een machtiging tot voorlopig verblijf. Eiser komt niet in aanmerking voor vrijstelling van het mvv-vereiste op grond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 en verweerder acht, onder verwijzing naar het advies van het Bureau Medische Advisering (hierna: BMA) van 1 maart 2006, geen grond aanwezig om aan te nemen dat toepassing van het mvv-vereiste leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard als bedoeld in artikel 3:71, vierde lid, van het Vb 2000. Uit

voornoemd BMA-advies blijkt weliswaar dat gezien de ernst van eisers aandoening uitblijven van de huidige behandeling zal kunnen leiden tot een medische noodsituatie op korte termijn, maar ook dat controle en behandeling door een psychiater mogelijk is in Egypte en dat antipsychotische medicatie daar verkrijgbaar is.

2.3. Eiser kan zich niet verenigen met het bestreden besluit en voert daartoe het navolgende aan. Eiser meent dat er sprake is van een medische noodsituatie op grond waarvan hij voor verblijf in aanmerking komt. Dat verweerder de feitelijke toegang tot de medische zorg niet als een af te wegen belang in zijn beoordeling betreft is naar de mening van eiser een onredelijke praktijk. Eiser verwijst in dit verband naar een uitspraak van deze rechtbank, zitting houdende te Amsterdam, van 3 februari 2005. Na 3 februari 2005 is verweerders beleid gewijzigd (WBV 2005/40) ten opzichte van de situatie waarover in voornoemde uitspraak werd geoordeeld. Eiser wijst erop dat verweerder twee eerdere besluiten heeft ingetrokken waardoor de procedure lang heeft geduurd. Eiser meent dat dient te worden uitgegaan van het beleid zoals dat gold ten tijde van de aanvraag. Eiser meent voorts dat in zijn geval ook niet-medische omstandigheden van belang zijn bij de beoordeling of Nederland als het meest aangewezen land voor het ondergaan van de behandeling is. Eiser betoogt dat vanwege ondervonden discriminatie en daarmee samenhangend trauma in Egypte terugkeer voor eiser naar Egypte zodanig bedreigend is dat suicide niet onwaarschijnlijk is. Voorts doet eiser een beroep op zijn lange verblijf in Nederland en zijn band met Nederland. In Egypte heeft eiser slechts zijn bejaarde ouders zodat van een sociaal netwerk eigenlijk geen sprake is. Eiser meent dat sprake is van een onbillijkheid van overwegende aard om het mvv-vereiste in zijn geval tegen te werpen.

2.4. De rechtbank overweegt als volgt.

Vast staat dat eiser niet beschikt over een geldige mvv die overeenkomst met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd.

De rechtbank overweegt allereerst dat reeds voor de inwerkingtreding van WBV 2005/40 de criteria zoals genoemd in paragraaf B8/4 van de Vc 2000 door verweerder werden betrokken bij de beantwoording van de vraag of de vrijstellingsgrond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 moest worden toegepast. Eiser is derhalve niet in een nadeliger positie komen te verkeren door de vastlegging van dit beleid in WBV 2005/40.

Of toepassing moet worden gegeven aan het bepaalde in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000, dan wel de hardheidsclausule, is volgens het gevoerde beleid onder meer afhankelijk van de medische situatie van eiser. Dienaangaande heeft verweerder advies ingewonnen bij het BMA. Een dergelijk advies moet worden aangemerkt als een intern deskundigenadvies aan verweerder ten behoeve van de uitoefening van diens bevoegdheden. Indien een zodanig advies op onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze is opgesteld, mag verweerder bij de beoordeling van aanvragen om toelating van zo'n advies uitgaan.

In het BMA-advies van 1 maart 2006 staat dat eiser onder behandeling staat vanwege de diagnose schizofrenie en dat aangenomen kan worden dat behandeling gezien de diagnose schizofrenie levenslang is. Voorts staat in dit advies dat er voldoende adequate behandel mogelijkheden zijn in Egypte. Gezien de ernst van de aandoening zal uitblijven van de huidige behandeling kunnen leiden tot een medische noodsituatie op korte termijn. Eiser

wordt in staat geacht te kunnen reizen met gangbare vervoermiddelen, waarbij hij gedurende de reis de beschikking moet hebben over de voor hem voorgeschreven medicatie en moet worden begeleid door een psychiatrische geschoolde hulpverlener. Voorts moet er worden gezorgd voor een schriftelijke overdracht van de medische gegevens.

Ten aanzien van de stelling van eiser dat terugkeer voor eiser naar Egypte vanwege ondervonden discriminatie en daarmee samenhangend trauma zodanig bedreigend is dat suicide niet onwaarschijnlijk is, mede omdat hij zich vanwege zijn wantrouwen niet onder behandeling zal laten stellen, welke stelling wordt ondersteund door zijn behandelaars, overweegt de rechtbank dat in hetgeen eiser hieromtrent naar voren heeft gebracht onvoldoende aanleiding kan worden gevonden om te twijfelen aan het BMA-advies. De rechtbank acht het daarbij van belang dat het BMA deze informatie van de behandelaars bij het advies heeft betrokken. Verweerder heeft zich naar het oordeel van de rechtbank op dit advies kunnen baseren.

Volgens het door verweerder gevoerde beleid, zoals neergelegd in de paragrafen B8/3.3 en B8/4 van de Vc 2000 en onder verwijzing naar bijvoorbeeld de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 14 maart 2007, 200607802/1, JV 2007, 218 worden voorts omstandigheden die de feitelijke toegang van de medische zorg in het land van herkomst betreffen niet in de beoordeling betrokken. Uit de jurisprudentie volgt dat niet van belang is of het gaat om algemene toegankelijkheid of toegankelijkheid voor een specifieke vreemdeling. De rechtbank is van oordeel dat hetgeen eiser naar voren heeft gebracht over de feitelijke toegang tot de gezondheidszorg in Egypte derhalve door verweerder niet in zijn beoordeling behoefde te worden betrokken. Verweerder heeft daarin derhalve geen aanleiding hoeven zien af te zien van het mvv-vereiste.

Ook in hetgeen overigens naar voren is gebracht heeft verweerder, gelet op het hiervoor onder 2.1. geschetste toetsingskader, geen aanleiding hoeven zien af te zien van het mvv-vereiste.

2.5. Het beroep is derhalve ongegrond.

Van omstandigheden op grond waarvan één der partijen moet worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten is de rechtbank niet gebleken.

Gezien het vorenstaande beslist de rechtbank als volgt.

procedurenummer: AWB 06/27760

5

3. Beslissing

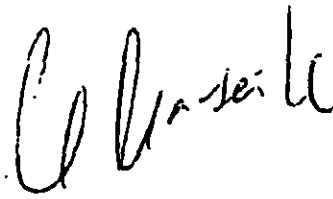
De rechtbank 's-Gravenhage,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. M.J.M. Marseille, rechter, en door deze en drs. S.R. Jonkergouw, griffier, ondertekend.

De griffier,

De rechter,

Uitgesproken in het openbaar op: 11 SEP 2007

Afschrift verzonden op: 11 SEP 2007

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier.

Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet geadresseerd worden aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Men wordt verzocht een afschrift van de uitspraak mee te zenden.

Mr. W.H.M. Ummels
advocaat en procureur

Mathenesserlaan 357b
3023 GC ROTTERDAM

Telefoon
010-4770155

Telefax
010-4767925

Uw ref. :

Onze ref. :

Rotterdam, 9 oktober 2007

**Inzake: hoger beroep
vreemdeling van Egyptische nationaliteit
verweerder : Staatssecretaris van Justitie
uitspraak Rechtbank 's Gravenhage, nevenzittingplaats
Dordrecht/ verzonden 11.09.07 (AWB 06/27760).**

Geeft te kennen :

**vreemdeling van Egyptische nationaliteit, geboren
wonende te te dezer zake woonplaats kiezende ten kantore
van mr. W.H.M. Ummels, advocaat-procureur te Rotterdam, aldaar kantoorhoudende aan de
Mathenesserlaan 357b, die verklaart bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het instellen van
dit hoger beroep door eiser (thans appellant) en verder als zijn gemachtigde in de procedure
zal optreden en onderhavig hoger beroepschrift ondertekent, het navolgende :**

**Hoger beroep wordt ingesteld tegen de in afschrift bijgevoegde uitspraak d.d. 11 september
2007 verzonden 11 september 2007(AWB 06/27760) van de Rechtbank 's-Gravenhage,
zittingsplaats Dordrecht, waarbij het beroep tegen de weigering van een verblijfsvergunning
onder de beperking 'medische behandeling' wegens het niet voldoen aan het mvv-vereiste
ongegrond wordt verklaard.**

Daarbij wordt zijdens appellant de navolgende grief aangevoerd.

Grief

**Appellant kan zich niet verenigen met de overweging van de Rechtbank sub 2.4 in de
uitspraak waarvan beroep waarbij de Rechtbank aangeeft van oordeel te zijn dat hetgeen eiser
(thans appellant) naar voren heeft gebracht over de feitelijke toegang tot de gezondheidszorg
in Egypte derhalve door verweerder niet in zijn beoordeling behoefde te worden betrokken.**

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
6209 B	- 9 OKT 2007
ZAAKNR.	1143
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
(Hoger beroep Vreemdelingenzaken)
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG

Toelichting

Appellant is van mening dat door de feitelijke toegankelijkheid van de gezondheidszorg in in casu Egypte noch in individuele zin noch in algemene zin bij het oordeel te betrekken over de vraag of verweerder al of niet terecht geen toepassing heeft gegeven aan het bepaalde in artikel 17 lid 1 aanhef en onder c van de Vw 2000, dan wel de hardheidsclausule, de Rechtbank onvoldoende het beleid van verweerder toetst aan de norm van een redelijke wetstoepassing c.q. aan de mogelijke schending van art 3 EVRM.

Bij de vraag of appellant kan reizen c.q. bij de vraag of er sprake is van een onbillijkheid van overwegende aard dient het geheel aan medische feiten te worden betrokken., waartoe tevens behoort het antwoord op de vraag of de medische voorzieningen in het land van herkomst voor appellant in algemene en in individuele zin toegankelijk zijn. In casu staat vast dat het uitblijven van medische behandeling op korte termijn tot een medische noodsituatie kan leiden. Door vervolgens buiten beschouwing te laten de vraag of er een sociaal vangnet bestaat voor appellant in Egypte c.q. of er in zijn persoon factoren zijn gelegen waaraan het risico is verbonden dat behandeling uitblijft dan wel of de medische zorg betaalbaar en bereikbaar is in Egypte voor appellant, komt het oordeel over vorenbedoelde vragen volledig in de lucht te hangen. De bma-arts noch verweerder noch de Rechtbank hebben deze omstandigheden onderzocht en laten meewegen. Ten onrechte gaat de Rechtbank ervan uit dat deze zijn verdisconteerd in het bma.-advies. Daarvoor is geen aanknopingspunt te vinden. Gelet op het door appellant aangevoerde is er een reële reden om aan te nemen dat ingeval van gedwongen terugkeer appellant door de Nederlandse overheid wordt blootgesteld aan risico's en levensbedreiging als bedoeld in art 3 EVRM.

De Rechtbank heeft onvoldoende beoordeeld of er in het kader van art 17 lid 1 sub c Vw, c.q. art 3.71 lid 4 Vb c.q. art 3 EVRM redenen waren om de gevraagde vrijstelling van de mvv-plicht te verlenen daarbij rekening houdend met de toegankelijkheid in algemene en individuele zin van de gezondheidszorg in Egypte in onderhavig geval.

De uitspraak van de Rechtbank kan dan ook wegens motiveringsgebreken niet in stand blijven en dient in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin te worden vernietigd.

Redenen waarom wordt verzocht de bovenaangevoerde grief gegrond te verklaren met vernietiging van de uitspraak van de Rechtbank d.d. 11 september 2007 en terugverwijzing naar de Rechtbank voor verdere afdoening en veroordeling van verweerder in de proceskosten.

Gemachtigde

Mr W.H.M. Ummels

Cc IND/PV

Bijlagen: kopie uitspraak Rechtbank d.d. 11.09.07 (AWB 06/27760).
machtiging